

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudkyně Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a soudce Mgr. Petra Šebka, v právní věci žalobce **Ventana a.s.**, se sídlem Václavská 237/6, Brno, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou, se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2013, č. j. JMK 131166/2012, sp. zn. S-JMK 131166/2012 OK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru kultury a památkové péče, ze dne 16. 1. 2013, č. j. JMK 131166/2012, sp. zn. S-JMK 131166/2012 OK, a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, ze dne 3. 10. 2012, č. j. MMB/0332801/2012, sp. zn. OPP/MMB/0076218/2012, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Zdeňky Jedličkové, advokátky, se sídlem Bašty 413/2, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25. 2. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru kultury a památkové péče, ze dne 16. 1. 2013, č. j. JMK 131166/2012 (sp. zn. S-JMK 131166/2012 OK) - (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, ze dne 3. 10. 2012, č. j. MMB/0332801/2012 (sp. zn. OPP/MMB/0076218/2012) - (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že výrok o sankci se změnil tak, že výši pokuty snížil na částku 90.000 Kč; ve zbývajících částech pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

[2] Žalobce také navrhl přiznání odkladného účinku žaloby, což bylo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2013, č. j. 31A 10/2013-23, zamítnuto.

[3] V prvostupňovém rozhodnutí byla žalobci udělena pokuta ve výši 150.000 Kč za to, že se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZSPP“), a to tím, že v době od 22. 12. 2011 do 3. 9. 2012 užíval kulturní památku – objekt k bydlení v B., M. n. 8, č. p. 16, pozemek parc. č. 1728, k.ú. Staré Brno, způsobem neodpovídajícím její památkové hodnotě, a to jako nosič reklamy – reklamní plochy s grafickým potiskem umístěné na uliční fasádě domu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí snížil výši pokuty na částku 90.000 Kč, ve zbývajících částech pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož tyto nemají hmotně právní podklad, neboť není v souladu se skutečností to, že by se žalobce mohl dopustit správního deliktu způsobem v rozhodnutích popsaným, a vymezuje následující okruh žalobních námitek.

[5] Žalobce zdůrazňuje, že v žádném případě nepropůjčuje fasádu domu k reklamním účelům, a tvrdí, že předmětná ochranná plachta (nesprávně správním orgánem označována za nosič reklamy) je na budově umístěna na základě řádně vydaného a pravomocného stavebního povolení ze dne 9. 1. 2001, č. j. STU/01/9901951/000/010. Žalobce nabyt nemovitost již s umístěnou ochranou plachtou. Žádný právní předpis neuvádí jak takováto ochranná plachta má vypadat, tj. zda má být pouze jednobarevná či opatřena potiskem. Žalobce zdůrazňuje, že podkladem pro vydání tohoto stavebního povolení bylo i závazné stanovisko souhlasné s umístěním ochranné plachty. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by ochranná plachta měla být na nemovitosti umístěna pouze do započetí stavebních prací, kdy ve svém odůvodnění jde žalovaný tak daleko, že termín provádění stavebních prací skončil 30. 12. 2009, což není pravda, protože práce na nemovitosti stále probíhají a plachta slouží k zajištění bezpečnosti práce a ochrany pohybu dopravních prostředků i chodců. Podmínka v bodě 23

stavebního povolení stanoví stavebníkovi povinnost, že provoz na přilehlých komunikacích nesmí být prováděním stavby narušen. Umístění ochranné plachty pak bylo pouhým splněním povinností, které stavebníkovi stanoví obecně závazné právní předpisy a pravomocné stavební povolení.

[6] Žalobce zdůrazňuje, že jeho právní předchůdce nabytí předmětnou nemovitost ve veřejné dražbě, a vůbec neměl povědomí o tom, že by se mělo jednat o kulturní památku. Právní předchůdce, stejně jako žalobce, není a nebyl připraven na to, že bude muset plnit povinnosti vlastníka kulturní památky. Žalobce pak nesouhlasí s tím, že tato nemovitost je na seznamu kulturních památek, a požádal o zahájení řízení o vyřazení této nemovitosti ze seznamu kulturních památek, kdy o této žádosti nebylo do dnešního dne pravomocně rozhodnuto.

[7] Žalobce dále správnímu orgánu vytýká, že tento neprovedl výsledky žalobcem navržené, kdy se především ohrazuje proti té části odůvodnění správního orgánu, kde tento předjímá, že navržený svědek Bc. M. D. se kdysi v minulosti k výsledku nedostavil a toto má být důvodem proč nebyl vyslechnut. Ohrazuje se i proti hodnocení možnosti výsledku statutárního orgánu žalobce. Také se žalobce ohrazuje proti stanovení výše pokuty, jelikož se správní orgán nedostatečně zabýval zhodnocením kulturně historického významu kulturní památky a nedostatečně se zabýval rozsahem hrozící nebo způsobené škody.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a duplika žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 2. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že námitky uplatněné v odvolání byly obdobné těm, které účastník uváděl již v průběhu řízení prvního stupně a Magistrát města Brna se s nimi v zásadě vyrovnal na odpovídající úrovni ve svém rozhodnutí. Povinnost vlastníka ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 ZSPP vyplývá přímo ze zákona, v případě správního deliktu právnické osoby se jedná o objektivní odpovědnost. Protiprávní jednání obviněného odpovídá definici trvajícího přestupku, případně správního deliktu, jak ji vytvořila právní teorie a judikatura. Užívání průčelí předmětné budovy jako reklamní plochy nepochybně nelze považovat za užívání kulturní památky ve smyslu ZSPP. Fotografie dokládající skutečnost, že textilní plachty opakovaně (s různým obsahem) umístěvané na uličním průčelí nesou reklamní sdělení, jsou doloženy ve správním spise. Argumenty uváděné žalobcem ve prospěch ochranného charakteru dotčené plachty neodpovídají skutečnosti. V předmětném případě žádné práce (stavebního druhu) neprobíhají, instalace plachty přímo na fasádě takové práce přímo vylučuje, což dokládá i výpověď svědka P. V. Ze spisů příslušného stavebního úřadu, připojených na žádost žalobce, navíc vyplývá, že termín na dokončení stavby byl prodloužen do 31. 12. 2009, aniž byly tyto práce na průčelí vůbec zahájeny. Neexistuje tedy v tomto okamžiku žádný zákonný podklad pro ochrannou plachtu, natož plachtu reklamní v dané poloze. Předmětný dům je evidovanou kulturní památkou a z toho důvodu na žalobce dopadají povinnosti jejího vlastníka podle ZSPP. S návrhy na provedení výslechů dalších svědků se vypořádal již Magistrát města Brna, když je označil v souladu se skutečností za důkazní prostředky bez přímé vazby k předmětu řízení. Rozhodné okolnosti byly dostatečně zjištěny prostřednictvím jiných, věrohodnějších důkazních

prostředků, než jsou výpovědi současných či bývalých členů statutárního orgánu obviněného. K výši pokuty odkazuje žalovaný na ustanovení § 36 a § 1 odst. 1 ZSPP a uvádí, že udělená pokuta je u samé dolní hranice zákonné sazby, a že přihlédl ke skutečnosti, že se nejedná o nevratné poškození památky (jde o znemožnění její adekvátní prezentace), a zároveň chtěl žalobce také tímto přístupem motivovat k naplnění jeho zákonných povinností vlastníka kulturní památky. Žalobce dle žalovaného i po vydání napadeného rozhodnutí pokračuje nadále ve svém protiprávním jednání, které je v rozporu s veřejným zájmem na ochraně kulturního dědictví, jmenovitě na ochraně a prezentaci předmětné kulturní památky. Žalovaný má za to, že byla nepochybně naplněna skutková podstata předmětného deliktu, a že příslušná pokuta byla uložena v souladu s právními předpisy.

[9] Žalobce ve své replice na vyjádření žalovaného, doručené zdejšímu soudu dne 30. 4. 2013, setrval na svých předchozích tvrzeních a doplnil své tvrzení o neexistenci kulturně politického významu nemovitosti a dodal, že žalobce umístěním ochranné plachty vynaložil veškeré úsilí pro to, aby zabránil vzniku škod na cizím majetku, či zdraví a životě lidí a rozhodně žádnou povinnost neporušil a porušit ani nemohl. Závazného stanoviska orgánu památkové péče není třeba, jelikož je součástí platného stavebního povolení. Zdůrazňuje, že stavební práce pokračují a dochází i k bourací činnosti, jejímž důsledkem může být a je to, že dochází k otřesům celé nemovitosti, opadávání omítky a právě toto je ten důvod, proč je plachta umístěna na nemovitosti, když prozatím lešení není nezbytně nutné. Stavební práce tedy z pohledu bezpečnosti umístění ochranné plachty vyžadují.

[10] Žalovaný ve své duplice, doručené zdejšímu soudu dne 4. 6. 2013, setrval na svých předchozích tvrzeních a dodal, že probíhající stavební činnost nebyla žalobcem nikterak doložena během správního řízení a dodal, že tato argumentace je zároveň mimo meritum věci, jelikož sankce byla uložena za užívání památky v rozporu s její památkovou hodnotou. Zdůrazňuje, že správní orgán není povinen provádět všechny důkazy a dodává fotografie uliční fasády domu v průběhu času s upozorněním na frekvenci, s jakou se plachty, svou povahou prokazatelně reklamní, postupně mění. Žalobce dle žalovaného vsadil na to, že prostřednictvím dovolávání se ochrany bezpečnosti osob bude z důvodů zjevně ekonomických beztretně obcházet své povinnosti vlastníka kulturní památky. I kdyby žalovaný připustil, což nečiní, že plachta má ochranný charakter, tak pak má vypadat v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 ZSPP. Pokud měl žalobce skutečně na mysli bezpečnost osob, měl jistě možnost postupovat v dohodě s Magistrátem města Brna tak, aby se nedostal do kolize se svými povinnostmi vlastníka kulturní památky.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[12] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. napadené i prvostupňové rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[13] Krajský soud se z logiky věci nejprve zabýval žalobní námitkou uvedenou v bodě [6] tohoto rozhodnutí a dále rozvedenou v replice žalobce týkající se samotného faktu, jestli je dotčená stavba kulturní památkou. Jak zdejší soud konstatoval výše, musí při svém rozhodování vycházet nejen z právního, ale i ze skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správních orgánů. Není proto vůbec podstatné, jestli žalobce opětovně požádal o zahájení řízení o vyřazení této nemovitosti ze seznamu kulturních památek. Krajský soud po studiu předložené spisové dokumentace shledává, že jak je zřejmé z přípisu Ministerstva kultury ze dne 22. 3. 2012, sp. zn. MK 18305/2012 OPP, tak Ministerstvo kultury vydalo dne 26. 1. 2012 rozhodnutí, č. j. 7645/2012 OPP, ve kterém zamítlo žádost žalobce o zrušení prohlášení předmětné budovy za kulturní památku. Proti tomuto rozhodnutí si podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím ministryně kultury ze dne 27. 6. 2012, č. j. MK 38010/2012 OLP, zamítnut a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno, z čehož jednoznačně vyplývá, že předmětná nemovitost byla v době rozhodování správních orgánů v dotčené věci kulturní památkou. Na tomto faktu nic nezmění (a změnit nemohou) ani další prohlášení žalobce o tom, že se na průčelí (tedy část budovy) kulturní ochrana vztahuje či nikoliv, jelikož krajský soud nepřezkoumává v daném řízení to, jestli daný objekt je kulturní památkou či nikoliv (není to předmětem tohoto řízení), ale zákonnost udělení sankce za spáchaný správní delikt, tudíž krajský soud má z předložené spisové dokumentace a podkladových rozhodnutí ministerstva kultury za zřejmé, že daný objekt kulturní památkou je, a to v celém jeho celku.

[14] Stejně tak není a nemůže být předmětem zkoumání zdejšího soudu tvrzení žalobce, jestli při nabývání předmětné nemovitosti on (nebo jeho právní předchůdce) o památkové ochraně věděl či nikoliv, toto opět není předmětem daného soudního řízení. Ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) ZSPP („*Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnícké osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí.*“) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 ZSPP („*Vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-li kulturní památka ve státním vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.*“) stanoví v případě právníckých osob objektivní odpovědnost vlastníka kulturní památky, což žalobce bezpochyby je (vyplývá to z předložené spisové dokumentace a je to mezi stranami nesporné), za její ochranu a povinnosti vlastníka kulturní památky tedy vyplývají přímo ze zákona. Krajský soud tedy shledává, že žalobce musí plnit povinnosti vlastníka kulturní památky stanovené mu přímo zákonem. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[15] Mezi stranami je však sporné především to, jestli vlastník tyto povinnosti umístěním reklamní (ochranné) plachty splňuje. Krajský soud musí úvodem konstatovat, že se žalovanému podařilo důkladně, a nadevší pochybnost, prokázat a v předložené spisové dokumentaci důkazně fotograficky podložit, že dané plachty jsou nositeli reklamních sdělení ve smyslu zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění účinném pro projednávanou věc – tedy jsou věci mající za cíl podporu podnikatelské činnosti (zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, poskytování služeb apod.). Komunikačním kanálem je pak v řešené kauze reklamní plachta umístěná v uliční fasádě prostřednictvím jednoduché lankové konstrukce. Krajský soud tedy tvrzení žalobce, že se o reklamu nejedná, musí shledat za zcela nepravdivé. Na druhé straně však musí zkoumat tvrzení žalobce, že se jedná o plachtu ochrannou, která je na dané nemovitosti umístěná v souladu s platným stavebním povolením.

[16] Mezi stranami je tedy sporu, jestli stavební povolení je stále platné a účinné, a taky vůbec to, jestli na daném objektu probíhaly stavební práce v souladu s tímto stavebním povolením či nikoliv. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že stavební úřad vydal dne 9. 1. 2001 pod č. j. STU/01/9901951/000/010 stavební povolení pro uvedenou stavbu, přičemž z něj uvádí např. podmínku, že budou dodržena závazná stanoviska Odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 29. 9. 2000, sp. zn. OPP 27473/00/Ke/R a ze dne 13. 10. 2000, sp. zn. OPP/41990/00/Ke/R (přípojky inženýrských sítí), a konstatuje, že umístění ochranné plachty v uliční fasádě není předmětem tohoto stavebního povolení. Dále pak konstatuje, že z připojených spisů stavebních úřadů vyplývá, že dokončení stavby bylo stavebním úřadem povoleno do termínu 31. 12. 2009. OPP MMB vydal pak k umístění ochranné vinylové plachty souhlasné závazné stanovisko ze dne 3. 9. 2003 pod č. j. OPP/37298/09/Re/r s tím, že tato plachta bude na objektu umístěna do doby započetí stavebních opravných prací, nejdéle však do 31. 5. 2004. Z dalších skutečností pak bylo v prvostupňovém rozhodnutí dovozeno, že tato ochranná plachta měla být pouze dočasným opatřením, které mělo trvat do zahájení stavebních prací – nejdéle však na základě dalších souhlasů (krajský soud konstatuje, že v prvostupňovém rozhodnutí nejsou tyto správní akty nikterak specifikovány ani datem, ani spisovou značkou) do 31. 5. 2008 – poté měla být reklamní plachta odstraněna s tím, že další prodloužení nebude akceptováno. Prvostupňový orgán pak dále uvedl, že shromážděné písemné podklady nasvědčují tomu, že termín k provádění stavebních prací skončil 31. 12. 2009 s tím, že takový je zjištěný právní stav, jehož prvostupňový správní orgán dosáhl připojením požadovaných spisů – žalovaný pak tento závěr v napadeném rozhodnutí potvrdil.

[17] Krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou konstatuje, že „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*“ [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1338/2007 Sb.)] a musí tedy být ze strany správních orgánů i správních soudů kladen zvýšený důraz na to, aby udělení sankce za spáchaný správní delikt bylo dostatečně důkazně podloženo. V daném případě musí krajský soud po důkladném studiu předložené spisové dokumentace konstatovat, že nemůže ověřit zákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí jednoduše z toho důvodu, že v předložené spisové dokumentaci se nenachází

žádná z listin citovaná v bodě [16] tohoto rozsudku. Krajský soud má za to, že správní orgán sice připojil k spisu v řešené kauze spisy dotčených správních orgánů (jak vyplývá mj. z přípisů Magistrátu města Brna ze dne 2. 5. 2011, č. j. MMB/015383/2012 a ze dne 11. 5. 2012, č. j. MMB/0163680/2012), avšak tyto se v předložené spisové dokumentaci nenacházejí (jelikož byly vráceny dotčeným správním orgánům, jak vyplývá z přípisu Magistrátu města Brna ze dne 14. 2. 2013, č. j. MMB/0056669/2013), a prvostupňový správní orgán do správního spisu nepořídil kopie těchto listin. Jinými slovy řečeno: krajský soud má za to, že prvostupňový správní orgán dokazoval listinami z jiných správních spisů a tyto listinné důkazy pak nezaložil do správního spisu v řešené kauze. Krajský soud tedy nemůže posoudit pravdivost rozporných tvrzení jednotlivých účastníků v soudním řízení z důvodu toho, že se důkazní prostředky nenacházejí v předložené spisové dokumentaci. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2288/2011 Sb.): „*Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.)*.“ a v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 638/2005 Sb.): „*Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]*.“ musel již jen z tohoto důvodu zdejší soud rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Krajský soud na tomto místě připomíná svou již ustálenou rozhodovací praxi, ze které vyplývá: „*správní spis musí být veden uživatelsky přívětivě tak, aby se každý průměrně rozumný člověk byl schopen, po nahlédnutí do něj, v něm zorientovat a eventuálně vyhledat potřebné dokumenty*“ (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2014, č. j. 29A 80/2011-101 nebo rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 29/2013-81); tento požadavek v daném případě absolutně nemohl být naplněn. Zdejší soud však z důvodu komplexnosti a hospodárnosti řízení zkoumal také další okolnosti řešené kauzy, které by mohly mít vliv na zákonnost daného rozhodnutí v případě, že by dané listiny byly součástí předloženého spisového materiálu a skutečně by z nich vyplývalo to, co žalovaný (a prvostupňový správní orgán) tvrdí ve svých rozhodnutích.

[18] Jak již jednou zdejší soud zdůraznil výše, tak trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, tedy, potencionálnímu pachateli správního deliktu musí být dána možnost stejné obhajoby a navrhování důkazů jako obviněnému v trestním řízení. Pokud žalovaný konsenzuálně tvrdí, že probíhající stavební činnost nebyla žalobcem nikterak doložena během správního řízení, tak je třeba poukázat na fakt, že žalobce opakovaně navrhoval provedení důkazů ve formě svědeckých výpovědí (viz např. protokol o ústním jednání ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. MMB/0181785/2012, kde zástupkyně žalobce výslovně uvedla: „*V souladu s takto vydaným stavebním povolením byly zahájeny stavební práce na tomto objektu, které stále pokračují a plachta, která je na nemovitosti umístěna jak ze strany uliční, tak i ze strany dvorní, je pouze ochrannou plachtou, která chrání majetek a život spoluobčanů. Okolnosti realizované opravy předmětného objektu prokazují jednak připojené spisy stavebního úřadu, jednak je mohou potvrdit následující osoby (pan M. D., bytem B., V. 14/16, Ing. V. Ch. – místopředsdkyně představenstva společnosti Ventana a.s., bytem M. 666 03 T., sl. BBA D. D., předseda představenstva spol. Ventana a.s., B., N. 14, a pan P. V., jehož adresu bych sdělila nejpozději v pondělí 28. 5. 2012)*). Tyto osoby navrhuji,

aby byly v rámci prováděného řízení vyslechnuty.“ nebo protokol o ústním jednání ze dne 24. 9. 2012, sp. zn. MMB/0323008/2012, kde zástupkyně žalobce výslovně uvedla: „*K otázce realizace výstavby a jejího pokračování byly navrženy k výsledku statutární zástupci společnosti Ventana a.s., BBA D. D., Ing. V. Ch. a pan Bc. M. D., který byl navržen k výsledku jako svědek. Na provedení těchto důkazů trváme, neboť se jedná o osoby, které jednak rozhodují o postupné realizaci výstavby, jednak znají finanční situaci společnosti Ventana a.s. a mohou pro věc přinést objasnění celé náležitosti.*“ Ze všech těchto navržených svědků byl vyslechnut pouze pan P. V. (srov. protokol o ústním jednání ze dne 27. 8. 2012, č. j. MMB/0287532/2012), který potvrdil, že došlo k zahájení rekonstrukce v 1. NP domu a průjezdu a čelní a zadní fasády a konstatoval, že: „*mám za to, že současně s tím se osazovala i ochranná plachta v uliční fasádě, neboť fasáda není úplně v dobrém technickém stavu. Při své činnosti se držím toho, že plachta plní ochrannou funkci. Pokud by na fasádě nebyla, mohlo by dojít k ohrožení zdraví a teoreticky i provozu na přilehlé pozemní komunikaci. [...] Pokud jde o harmonogram dalších prací, nejsem schopen o něm v tuto chvíli podat informace, neboť to závisí na finanční situaci majitele domu. [...] Při provádění prací bylo a je postupováno v souladu s vydaným stavebním povolením.*“ K tomuto správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval: „*názor svědka na umístění reklamní plachty v uliční fasádě je totožný s názorem účastníka řízení, OPP MMB však zastává názor jiný.*“ Tento svůj názor však již nijak prvostupňový správní orgán důkazně nepodkládá a ani neuvádí, na základě jakých okolností k němu dospěl, a k navrženým svědkům žalobce uvádí, že: „*zastává názor, že fyzická osoba, která je statutárním orgánem právnické osoby, by neměla vypovídat o záležitostech týkající se obchodní společnosti z pozice svědka. [...] Účastník řízení nepochybně může navrhnout jako důkaz svůj vlastní výsledek (odlišný od výsledku svědka), otázkou však zůstává jeho věrohodnost a nezbytnost.*“

[19] Krajský soud má za zcela neudržitelné, aby správní orgán na jedné straně konstatoval, že je povinností žalobce, aby prokázal, že probíhá stavba a plachta je umístěna v souladu se stavebním povolením, k čemuž žalobce navrhne výsledek svědků, z nichž jeden tento fakt potvrdí, a pak správní orgán odmítl výsledek dalších navržených svědků s tím, že jsou potencionálně nevěrohodní a učinil si sám nikterak neodůvodněný závěr s konstatováním, že jednoduše zastává názor jiný. K tomu pak správní orgán ještě v prvostupňovém rozhodnutí poznamenává, že: „*dům není intenzivně opravován, neprobíhají v něm dle zjištění OPP MMB žádné zásadní práce směřující k jeho obnově ve smyslu zákona o státní památkové péči.*“ Krajský soud musí tento závěr posoudit jako zcela nevyplývající z předložené spisové dokumentace. Zaprvé není ve správním spise nikterak uvedeno, podle kterých zjištění OPP MMB neprobíhají žádné zásadní práce (není založen např. protokol o místním šetření či podobný důkazní prostředek) a zadruhé toto konstatování je v přímém rozporu s tvrzením svědka V. citovaným výše. Krajský soud tedy musí konstatovat, že prvostupňový správní orgán (jehož postup aproboval žalovaný) činí závěry, které vůbec nemají oporu ve spisové dokumentaci, odmítá výpověď navržených svědků, kteří by mu mohli v objasnění sporných záležitostí býti nápomocni, neprovádí další důkazy, kterými by mohl posoudit pravdivost tvrzení o probíhající stavební činnosti a pak závěrem bez jediného důkazu konstatuje, že žádné stavební práce na objektu neprobíhají. Takovéto provádění dokazování (navíc ve věci spáchání správního deliktu, kde na dokazování musí být brán zvlášť důkladný zřetel) a vedení spisového materiálu musí zdejší soud považovat za nezákonné, nepřezkoumatelné a mající znaky svévole správního orgánu. Tyto okolnosti jsou také důvodem pro zrušení napadeného i

prvostupňového rozhodnutí. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, je dle právního názoru zdejšího soudu nutné, aby správní spis obsahoval minimálně jasně důkazně podložené závěry v tom, jestli na dotčené nemovitosti probíhá stavba, jestli tato je prováděna v souladu se stavebním povolením, jestli toto povolení předpokládá umístění ochranné plachty a jestli tato je umístěna v souladu s tímto povolením a plní svou ochrannou funkci i během samotného provádění stavby, a až poté by se mohl správní orgán zabývat tím, jestli plachta nebrání prezentaci kulturní památky ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 ZSPP. Tento postup správních orgánů však v dané věci zcela zásadně chybí, tedy jejich závěry nemají oporu v předložené spisové dokumentaci a sami o sobě jsou důvodem ke zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Krajský soud zde činí jen pro jistotu poznámku, že při poměřování zajištění bezpečnosti života a zdraví osob vůči ochraně kulturní památky, musí v rámci proporcionality upřednostnit samozřejmě ochranu života a zdraví osob – nicméně i tato se může dít za současného zajištění prezentace kulturní památky.

[20] Pro úplnost se dále krajský soud také vyjádří ke splnění zákonných znaků trestaného deliktu. Zdejší soud dává za pravdu žalovanému, že v rámci spáchaného deliktu tak, jak jej žalovaný popsal, lze hovořit o naplnění definice trvajícího přestupku (obdobně správního deliktu) ve smyslu ustálené judikatury kasačního soudu: „*trvajícím přestupkem je takové jednání, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro zahájení řízení o přestupku tedy začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího přestupku.*“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 5 As 21/2007-99) a žalovaný správně stanovil období trvání daného správního deliktu. Zdejší soud také dává za pravdu žalovanému, který s odkazem na Národní památkový ústav – Územní odborné pracoviště v Brně konstatuje, že architektonickou malebnost objektu a jednotlivé výrazné prvky fasády se přes tuto plachtu nemohou pohledově uplatňovat. Na druhou stranu musí zdejší soud připomenout žalovanému, že trestání (a to jak správní, tak trestní) je vždy tou poslední možností, tzv. *ultima ratio* možných řešení problémů, a v daném případě bylo také možné (a snad i účelné) před uložením sankce uplatnit opatření ve smyslu ustanovení § 10 ZSPP. Pokud tak prvostupňový správní orgán učinil, do svého odůvodnění uložení deliktu toto neuvedl. Problematika správního trestání na úseku ochrany památek je komplikovaná v tom ohledu, že nemusí, když je dělána přísně formalisticky a dogmaticky, naplnit svůj účel, a tím je právě ochrana předmětných památek, jelikož trestaný subjekt pak již má nulovou motivaci o dotčenou památku nadále pečovat. Stran výše udělené sankce se soud vzhledem k závěrům uvedeným výše nebude obsáhleji vyjadřovat, může jen toliko v obecné rovině konstatovat, že správní úvaha o její výši by byla, kdyby nebyl zbytek rozhodnutí nezákonný, považována za dostatečnou.

[21] Na závěr si krajský soud dovolí *obiter dictum* citovat závěry ministryně kultury ve výše citovaném rozhodnutí o rozkladu ze dne 27. 6. 2012, č. j. MK 38010/2012 OLP, se kterými se zcela ztotožňuje: „*Podotýkám, že památková ochrana není na překážku pro renovaci objektu. Zdůrazňuji, že v tomto ohledu bude zejména nezbytné, aby ze strany orgánů státní památkové péče bylo při aplikaci ustanovení § 10 a § 14 zákona č. 20/1987 Sb. postupováno citlivě a vstřícně vůči vlastníkovu objektu. Bude tedy nutno dospět ke kompromisní formě renovace*

objektu ve smyslu § 14 zákona č. 20/1987 Sb., která bude pokud možno co nejlépe vyhovovat požadavkům státní památkové péče, ale zároveň nebude pro vlastníka finančně nedostupná nebo technicky nerealizovatelná. Není v zájmu státní památkové péče, aby přehnaně přísnými a rigidními požadavky bylo de facto zabráněno nezbytné rekonstrukci objektu, neboť důsledkem takto nekompromisního přístupu může být rezignace vlastníka na provádění údržby a následně pak další chátrání či dokonce definitivní zánik objektu. Cílem úsilí orgánů státní památkové péče by tedy měly být skutečně účinné kroky k ochraně památkově cenných prvků objektů, např. ve formě veřejné finanční podpory z příslušných dotačních programů na úseku památkové péče. Přispět k dalšímu zlepšování stavu objektu může v neposlední řadě též příslušné pracoviště NPÚ tím, že zabezpečí provedení dalšího stavebně-historického průzkumu objektu a poskytne vlastníkově odborné rady a návody týkající se specifické problematiky rekonstrukcí památkově chráněných objektů.“

V. Shrnutí a náklady řízení

[22] S ohledem na vše výše uvedené, tedy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci došlo k vydání rozhodnutí, které musel zdejší soud zrušit pro vady řízení proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadených rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, a také vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. S ohledem na závěry učiněné v tomto rozhodnutí krajský soud dle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo. Krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. (zejména dle bodů [17] až [19] tohoto rozhodnutí).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátkou, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2013), a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a replika) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč, tj. 12.342 Kč vč. DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 15.342 Kč. Zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za návrh na odkladný účinek se nepřiznává, jelikož žalobce v této věci úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. ledna 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu